ГОДИНА III СОФИЯ, АПРИЛЪ 1936 ГОД. № 7

Добре дошла, мила пролѣть!

Зарнѣцъ

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ 10 ЛВ. ПРЕДВАРИТЕЛНО
Отделния за 5 абонати 1 — дарокъ
Настоятелятъ надъ 10 абонати 20% отбивъ

Гл. редакторъ: Д-ръ Н. СТАНЧЕВЪ — отъ, по закр. и детска болести.
Редакторъ-стопанинъ: Царевна д-ръ Станчева
София I, ул. Сѣдмица 14, II. ет. Пощенска чековна сметка № 14-13, Тел. 79-27

Одобренъ и препорѣчанъ отъ Министерството на нар. просв. съ окр. № 6614 отъ 6. III. 1934 г. и отъ Гл. Дир. нар. здраве съ окр. № 12345, 17. VIII. 1935 г.

КЪМЪ СЛЪНЦЕТО!

Слънцето е начало на живота върху земята. Ние всички сме слънчеви рожби. То извика къмъ животъ всѣко живо сѣщество, затова на него сѣ се покланяли старитѣ народи, издигали сѣ му храмове и сѣ му принасяли сложни жертви.

Къмъ слънцето се стреми всѣка жива твари! Къмъ него извива кждравъ златожълтъ цвѣтъ слънчогледътъ! Къмъ него издига своя красивъ стволъ стройнатa топола! Къмъ слънцето отваряръ рано своитѣ чашки цвѣтята и разкрѣстватъ изъ въздуха нѣжния си дъхъ!

Съ звучна пѣсень поржщатъ птичкитѣ изгрѣва на огненото кълбо! Къмъ слънцето отправя и своя погледъ човѣкътъ, когато сутринь рано пъ́рвитѣ лѫчи погалятъ очитѣ му. Тогава радость обзема душата му и бодро желание за животъ, за трудъ и пѣсень закипява въ неговото сърдце.

Колко е хубаво да се живѣе подъ слънчевото небе! Какво щастие е да бѫдъ човѣкъ здравъ, бодъръ и силенъ, да може да се радва на живота и на природнитѣ красоти! Всрѣдъ природата има толкова много хубость, свежесть и радость, които не могатъ да се замѣнятъ съ нищо. Тя ни дарява съ чистъ въздухъ, слънчеви лѫчи, кристална вода, дъхави и пъстри цвѣтя — най-добритѣ лѣкарства, каквито не могатъ да се купятъ отъ никоя аптека.

Тамъ възкръсва човѣшката душа! Тамъ става човѣкъ по-добъръ, по-спокоенъ и по-веселъ. А това е много полезно за здравето на тѣлото и душата.

Срѣдъ природата ни зове слънцето, тамъ трѣбва да потърсимъ всички близа, които ще ни възродятъ и за здравятъ. Нека всѣко здравче грабне раничка и свирка и бодро да заякчи къмъ планината, къмъ Слънцето, къмъ природосъобразния животъ — кждето да отвори своитѣ гърди и да запѣе водната пѣсень на туристъ: Ехо! Ехо!

Чичо Здравенъ

ВЕЛИКДЕНЬ

Бѫнтъ всичкитѣ камбани,
чакъ въ небето разлюляни,
и пуптитъ, пуптитъ сърдцата
изъ гърдитѣ на децата!

Тичатъ, скачатъ и се сѫдятъ
по полята, по нивята
малки ангелчета пернати
съ черни, бѣли, златни гриве!

А въ́въ птички взлитъ, пѣятъ
и на кѫлчетъ се люлѣятъ.
Ахъ, Великденъ, день чудесенъ,
сѫдие, радость, кѫдость, пѣсень!

Дора Габе

Най-великиятъ учитель

Его че и Великденъ дойде — денятъ на Христовото Възкресение. Исусъ иде разтвори на кръстъ за правдата и доброто на свѣта — за спасение на човѣчестото отъ злото, дъжата, несправедливостта, бедностьта и мѫката. Той и неговото учение не остаяха въ черния гробъ. Случило се великото чудо — Той възкръсналъ и напръдъ се разнесе славата на неговото Божественото учение — за миръ и любовь между всичкитѣ хора. Ако сега започнемъ да живѣемъ, тъй, както Исусъ Христосъ ни учи, тогава ще настѫпи на земята рай и всичкитѣ ще бѫдатъ доволни, щастливи, здрави и весели. Той е най-великиятъ учитель, който ще спаси човѣчеството, ако го послѣдаме всички и се преклонимъ предъ неговата мощь. Нека и ний пушнемъ душа въ́въ́ръ́ствъ доброто и любовьта, правдата и човѣщината — и тогава само ще бѫдемъ истински Христови ученици.

Веселинъ С.

ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ

Шумете, хвисти дъбрани,
Шумете, родни лесове!
Вълшебна пролѣть пакъ настана,
Покрина снигуи съ тинтава,
Дъвнетата — съсъ цвѣтове.

Цвѣти, лѫчи, и зелѣ и сладость,
И съ дъхъ на бели тихъ зефиръ...
О, пролѣть, ти си пълна съ радость,
Ти носишъ щастие и младость;
Блженство, красота и миръ!

И пѣятъ птици въ хоръ небесенъ;
И всичко тревна и сенъ.
Така е чудна тая пѣсень,
Тоя химнъ въ залуритѣ високи
Надъ мои денеть роденъ край!

Владимиръ Русалиевъ

Георги Райчевъ

ИСУСЪ И ЩИГЛЕЦЪТЪ

Съ малкия Кирилъ се случи едно чудно нѣщо. Въ ума му бѣше съвсемъ ясна цѣлата страстна седмица. Той внимателно четѣ́ше на двадесетѣ́ евангелия, Христовото погребение, шестието, сѣдмитѣ и нѣсинитѣ на страстнитѣ порѣ. Но той мае защо прѣсъ всичкото времe предъ очитѣ му бѣше и кеговия щиглецъ.

Кирилъ имаше щиглецъ въ клетка. Подари му го за Коледа по-голѣмия му братъ, Николай. Два бѣха щиглецитѣ. Но котката още на втория день изядо единия.

Тогава Кирилъ скри клетката въ мазето. Тамъ той всѣки день носѣше храна и вода на хубавата птичка.

Но сега чудѣ́нъ страхъ бѣше свилъ сърдцето му. Ами ако е забравилъ отворено вратото? Ами ако е вѣзѣла вътре котката и по изправеното корито се е вмъкнала въ клетката!..

Но вратата бѣше притворена. Кирилъ натисна съ все сила и е́дважъ и отвори. Ахъ, дали сѫ тамъ клетката и щиглецътъ...

Но его — тукъ бѣше чудното нѣщо. Щомъ Кирилъ отвори мазето, отвѫтре внѣсто тъмнина посрещна го бѣлъ́съкъ отъ появоли и сѫтъ́ствитѣ на заляди сѫщи замрежиха погледа му.

— Я гледай, помисли си Кирилъ, — аз съ́мъ бѫлъ въ́ръ́ркъ́ва...

И въ́мъ́ство страхъ, сѫрдцето му изпълни голѣма, голѣма радость.

Нѣколко нѣмаше никого, но това не го зачуди. Царскитѣ двери на олтарн бѣха широко разтворени и вѣтре, въ́ръ́ху висока маса се бѣлѣеше нѣщо заобиколено съ запалени свѣщи.

Кирилъ се спомни за Христовото погребение отъ миналата вечерь. Сигурно тамъ лежи погребѣнъ Исусъ... Я чакай да видя — помисли той и се впусна нататъкъ.

Той приближи съвсемъ смѣлъ и радостенъ. Никакъ не се изплаши и когато вѣзѣе въ отвора. Въ́ръ́ху широката маса бѣше положенъ златенъ кочетъ, а вѣтре лежеше русъ мѫжъ съ дъ́лга коса и черешнаво брадичка, обвиенъ главо до краката съ бѣла плащеница. Човѣкътъ сѫпѣше. Момчето видѣ какъ гръдитѣ му се издигнаха и спаднаха равномѣрно.

— Я гледай, сѫ́ти — помисли си пакъ Кирилъ, обърна се и на́ръ́ръ́ тръгна назадъ. Но задъ гърба му се чу такъ, приятенъ гласъ.

— Кириле, Кириле, защо бѣгашъ отъ мене?

Кирилъ се спрѣ, обърна се.

— Аз не бѣгамъ, отвѫтрѣ́ се, промълви той засрамѣнъ.

— Кириле, не бѫ́ла́ен, Исусъ. Ти поиска ней съмъ. Нали щѣ́ше да ме питашъ, защо всѣка година ме погребвашъ и отново въ́ръ́скръ́свашъ...

Наистина, Кирилъ си спомни, че сѫщия, на разпетия петъкъ, исканъ да попита майка си защо погребватъ Исуса всѣка годи́на, когато Той е въ́скръсналъ още едно време, въ Ерусалимъ.

А чуднинтѣ гласъ продължи:

— Ето ме, аз лежа, аз съ́мъ́ все още погребанъ, и нѣмъ да въ́скръсна, докато хората се изби́ватъ единъ друго, и за ме́ната нма бедность и злочестини... Ето, и ти си лошъ...

— Аз не прави нищо лошо — защити се Кирилъ.

— Правишъ. Ами щиглецъ? Защо го мѫчишъ?

— Че аз не го мѫча — всѣки день му давамъ храна и вода.

— Давашъ, — разсрди се гласътъ — давашъ, а го държишъ въ тъмната клетка и сутденото мае, даде́че отъ близкитѣ му, отъ хората и сѣ́ще́то... Слушай, ако искашъ да въ́ръ́сна, сторѝ добро, пустни на воля птичката... Обещавашъ ли?

— Обещавамъ — промълви Кирилъ съ засъ́мъ́рени устни.

Щомъ изрече думитѣ, Кирилъ видѣ какъ чуднин човѣкъ се повдигна леко отъ кочетъ, повлече се нагоре — нѣмаше вечи стени, нито кубето на пъ́ръ́ква́та, а само небе и сѣ́лнце. А човѣкътъ се носѣше все по-нагоре, докато стана мъ́ничъ́къ́ колко е́дна пеперуда, и се изгубѝ.

Момчето се втурна наньнъ съ радостенъ викъ! — Видѣхъ го! Ей, видѣхъ! Въ́ръ́скръ́снѝ! Христосъ въ́ръ́сре́ѝ!

Но нѣкой го удари за рѫце, раздруса рамената му.

— Кириле, Кириле, какво правишъ! — ту той мѫ́ничъ́кия гласъ и отвори очи. До легло́то бѣше майка му, на братата гледаше обле́чѐнѝтѣ вече Николай, а наньнъ зъ́ньтка за Въ́ръ́кресение камбанитѣ.

Наистина, Кирилъ бѣше сѫнувалъ оови чудѣ́ съ́нъ. Но все пакъ той отдъ́ржа обещанието си. Още на утрото свали клеткатъ, извлѣ́че въ́ръ́ щиглецъ, помилва го за сетѣ́нъ пъ́ть и разтвори пръститѣ си. Птичката изпѫ́ржа радостно,ръ́пна в полетѣ́ като стрела нагоре. Кирилъ гледа следъ нея, докато погледътъ му се замрѣ́ни отъ сѫлнцето. Сѫщо така, както на съ́нъ бѣше видѣлъ да се въ́ръ́ва́ къмъ сѫлнцето чудния човѣкъ.